

Cum dorește cerbul izvoarele
(Psalmul 42)

Cum dorește cerbul care-i însetat,
Izvoarele de apă,și caută neîncetat,
Fript de însetare după Duhul Tău,
Caută și tînjește și sufletul meu.
Fără apă vie noi sîntem uscați,
Ca și cerbii care umblă însetați.
Seceta e mare în al Tău popor,
Doamne dă-ne apă din al Tău izvor.

Cor:

Vino frate la izvor,ca cerboaica zorilor,
Nu mai sta pe cîmpuri însetat.
Caută pînă cînd găsești,apele Dumnezeiești,
Duhul Sfînt e Rîul minunat.

Căci mulțimea piere,pier cei însetați,
Fără apă vie noi sîntem uscați.
Fiicele lui Iuda,fii din Sion,
Vestejesc ca floarea albă din Saron.
Căci lipsește harul Duhului Tău Sfînt,
Mare însetare-i astăzi pe pămînt.
Bietele cerboaice gem și tînguiesc
Lîngă puișorii care îi privesc.

Fără strop de apă,fără strop de har,
Jertfa e ucată chiar și la altar.
Pînă cînd,o Doamne,vom tînji mereu,
Fără de putere,fără Duhul Tău.
Pînă cînd mîndria va batjocori
Pe acei ce strigă,pe ai Tăi copii?
Apele-s amare,mulți se-nbolnăvesc,
Toți aceia care beau ce e lumesc.

Doamne dă-ne apă din al Tău izvor,
Căci sîntem sătui de-atîta gust de clor.
Vrem învățătură din al Tău Cuvînt,
Vrem să ne adape Duhul Tău Cel Sfînt.
Nu mai vrem noroaie în al nostru crez,
Norii fără apă,să-i îndepărtezi.
Norii plini cu ape lasă-i peste noi,
Ca să beie cerbii și a Tale oi.

Amin